

Egyéniség- személyiség

Kulcsszó: egyéniség - személyiség
(8 HANG-levélből idézve, 4 oldal, 12-es betűmérettel)

Megjegyzések

1. Ahol értelmileg szükségét láttam, ott a kérdést is feltüntettem, ahol nem, ott elhagytam.
2. A válogatás a Hang II. kiadásából van, aminek számozása helyenként hibás. A különböző kiadások leveleinek beazonosításához a levélszám-azonosító táblázat jól használható.
3. A levélszám-azonosító táblázat útmutatással zip-be tömörítve a <http://web-hang.hu/letoltesek> oldalról tölthető le. Erről az oldalról – ha időigényesebb is – egy rendkívül gazdag Cd is letölthető, amelynek tartalmáról a kihelyezett Cd borító hátoldalán olvashatsz.

6/468

Kell a magány, a befelé forduló élet, hogy **egyéniséged** kialakuljon, s megerősödjön. De kell az emberi kapcsolatok ápolása is, hogy **személyiséged el ne torzuljon**. **Egyéniség** és **személyiség**! Mindkettő nagyon fontos! Torz **személyiségek** az állandóan meditálók, és torz **egyéniségek** azok, akik nem képesek naponta legalább egy félórát önmagukban csendben maradni. Az első problémád éppen abból adódik, hogy még nem ment tönkre benned az a benső mag, melyet **személyiségnek** neveztek. Jól érzed, hogy Engem nem lehet közvetlenül szeretni, csak embereken keresztül. Ahhoz nem kell hosszú idő, hogy elmondd Nekem szíved érzelmeit Irántam imádban.

6/501

A magány a melegágya annak, hogy **egyéniséggé** érlelődjete. Az emberi kapcsolatok pedig a **személyiség** gazdagodását segítik elő. Aki tehát gyengének éli meg **egyéniségét**, annak több lehetőséget kell keresnie ahhoz, hogy magányban legyen. Aki viszont túl erős **egyéniség**, s azt veszi észre, hogy lemerevül, annak a kapcsolatait kell szaporítania, hogy oldottabbá, rugalmasabbá váljon.

17/1659

Kérdező: **Egyéniség** és **személyiség** között mi a különbség?

Az **egyéniség** alatt a természetet szokták érteni. A **személyiség** alatt pedig a kapcsolatok által kiformált természetet. Gyenge hasonlaltal élve olyan ez, mint egy hangszer és a hangja. A hangszerek különbözők, de hangjukat feltétlenül összhangban lehet csak elviselhetővé tenni az emberi fül számára. Amint kibírhatatlan lenne az a hangszer, amely mindig kilóg a sorból, mert képtelen ki nem lógni, ugyanúgy kibírhatatlan lenne akkor is, ha hol kilógna, hol nem. Egy **egyéniség**, melyet a magány hangszerel, **személyiséggé** a behangolás által válik, s ez csak kapcsolatok révén valósulhat meg.

19/1821

Velem kapcsolatban lenni, Bennem elmélyülni azokon a vonalakon kell, amelyeket adottságoknak neveztek. Az adottságok azért adottságok, mert részemről ezek vonalán vannak elvárásaim veletek szemben! Amint az **egyéniség** érlelő talaja a magány, a **személyiség** pedig a különböző emberi kapcsolatok, s az ember e kettő harmóniája révén válik egészséges emberré, úgy az adottságok és a lehetőségek (tehát a talentumok) egymásra találása révén épül és szépül az Isten országa közöttetek, ha a hangsúlyt a Velem való élő kapcsolatra teszitek.

20/2027

Nem lehet csodálkozni azon, hogy minket meghatároz anyagba bukott léthelyzetünk. Ne felejtjük azonban, hogy nem ez a kiindulási létállapot. Isten alapvetően szellemi létező, nem található meg benne a mi drasztikus és áthatolhatatlan, átláthatatlan sűrű anyagunk. Hiszen ez a szellemi létezés mozgékonyságának, átláthatóságának legnagyobb korlátozása. Amikor Isten a teremtésbe árad, akkor kiterjeszteni akarja erejét, nem korlátok közé szorítani. A szellemi létezés olyan felszabadult létezés és olyan tüneményes mozgékonyság, hogy csak ezen a szinten kívánhatott partnereket létrehozni, nem pedig abban a bezártságban, amiben mi most létezünk. Igaz, hogy szellemeket teremtő kisugárzása **egyéniség**-csírákat hozott létre, akikben a tökéletesség még csak a kibontakozás hajnalát jelentő magocskákban volt jelen, de ezek a csírák éppen az egyre teljesebb találkozásokban borultak virágba. Tehát a találkozásokat egymással és Teremtőjükkel éppen hogy segíteni kellett, nem pedig korlátozni. Az állandó, sokcsatornás találkozásuk egyre áttekinthetőbb egységekbe, közösségekbe rendezte őket. Isten teremtényeinek szellemvilágában a transzparencia (átlátszóság) volt a természetes, nem az egymástól elszigeteltség, vagy elzártság. Szerencsére még senki nem találta fel azt a sűrű anyagot, amely teljesen elzárta volna őket egymástól és Istentől.

Amíg a teremtett szellemek rajta maradnak az Isten kijelölt törvénypályáján, addig a szellemek világa átlátszó és áthatolható volt. A gondolatátvétel a szellemtestvérektől erőlködés nélkül történhetett. A kapcsolatba lépés és közösségalkotás érzelmi vonzalmak alapján jöhetett létre. Az adás kölcsönössége annyira egyetemes volt, hogy az ebből adódó szimmetria az egész teremtett mindenséget egyensúlyban tartotta és átlátszóvá tette. Tehát bárki bárkivel közösségi kapcsolatba léphetett, nem volt közöttünk fedés, takarás. Mindenki megosztotta a másikkal tudását, élményanyagát, kapcsolattapasztalatát, teremtő kreativitását anélkül, hogy **egyéniségét** föl kellett volna ezért áldoznia.

A reinkarnációk tényét elfogadók hisznek az ember préegzisztens létezésében, vagyis abban, hogy az ember szelleme már a fogantatása előtt létezett a szellemi létmódban. Ott bukott el, vagyis fordult el Istentől, és ezáltal **személyisége** dezorganizálódott. Közben a szeretet-törvény valószínűsítését megszüntetve életében, egyre mélyebben öltözött bele az át nem látszó sűrű anyagba. Az Istentől elfordultság, tehát a kárhozottság állapotából Isten a bukottakat is kimenteni akarja, hiszen az Isten szeretet-természete soha nem szűnhet meg. Még azokat a teremtményeit is szereti, akik tőle elfordultak. Isten eredetileg teremtett

szellemvilágát a bukottak által létrehozott anyagi káoszból úgy menti ki, hogy előbb egy újabb teremtő aktussal a káoszt Kozmoszá rendezte, s a Kozmoszon belül létrehozta azokat az embertesteket, amelyekbe a bukott szellemeket behelyezhette, hogy az ilyen megtestesített, vagyis inkarnálódott bukott szellemek az egyes életek során, tehát haláluk után megismételt testetöltések útján, bár lassan, de egyre inkább visszakapaszkodhassanak bukásuk előtti létszintjükre, majd onnan - már inkarnáció nélkül - egyre tovább a saját tökéletesedésük maximumáig, az Isten Országába betagozódásukig.

1.5. A kozmoszá rendezett anyagban valósulhatott meg a kegyelem rendje: a dezorganizálódott **személyiség** újra felépülése."

30/3061

Aki szeret, az szükségszerűen közösségben él! Isten szükségszerűen KÖZÖSSÉG! Aki szeret, akit szeret és "ami által" szeret. E harmadikat azért tettem idézőjelben, mert pontosabb lett volna az "Aki által", de ez a ti gondolkodásotokban nem tudja megtalálni a maga helyét. Nem, mert nemcsak arról van szó, hogy AKI ajándékozik (tehát szeret), nemcsak arról van szó, hogy AKINEK ajándékozik (tehát a szeretett), hanem AKIT ajándékoznak egymásnak, az is személy, tehát VALAKI! Ezt a kölcsönös AJÁNDÉKOT azért láttam el személyes tulajdonságokkal (vigasztal, megerősít, megtanít, stb.), mert valóban, a ti szavaitokkal megfogalmazva, **személyiség**, **egyéniség**! Őt hívjátok Szentléleknek, Szentszellemelemnek.

32/3366

De ez nem valami sovány vigasz, mert már itt a földön, éppen az Istennek odaadottakkal kiépített odaadottságod, olyan benső hazataláltságot tud felszínre hozni benned, amelyben - amikor a Szentlélek jónak látja - egyre többet tapasztalhatsz meg abból, hogy Isten közvetlenül is tud szeretni téged olyan megtapasztalások által, amelyeket nem az emberi kapcsolataidban, hanem a magányodban, **egyéniséged** kidolgozásának műhelyén élhetsz át. Vagyis az imában. 1. Amint az Isten szükségszerűen közösség, úgy az Isten képére teremtett ember sem képes **személyiségét** kibontani szellemi, emberi kapcsolatok nélkül. Egy újjászületett számára annál elviselhetőbb a földi élet, minél jobban arra törekszik, hogy Istennek odaadottakkal építse ki kapcsolatait. Így is mondhatom: Az okos életodaadás, amely a földön a felszínen élet elvesztéssel jár, képesít arra, hogy egy örökkévalóságon át élvezni tudd Istennek odaadottságát irányodban.

43/4742

Gyermekeid nevelésében fő szempont az, hogy te neveld őket, és ne ők neveljenek téged. Nem arra gondolok, hogy ne légy nyitott, és ne tanulj tőlük mindenben, amiben csak lehet, hanem arra, hogy **személyiségük** akkor lesz befogadó és közösségi, ha megélik azt, hogy nem mindig az van, amit ők akarnak, hanem az, amit te, az anyukájuk akarsz. A gyermek **személyisége** nagyon erős, de **egyénisége** csak akkor alakul helyes irányban, ha **személyiségét** képesek vagytok formálni. A hangerő a gyermeknevelésben sem erő! Főleg akkor nem, ha nincs mögötte következetesség.

Az a gyermek, akinek nem tudnak nemet mondani, abban a tudatban nő fel, hogy neki mindent szabad. Felőttként, amikor a világ mond neki nemet, akkor abba vagy tönkremegy, vagy agressziót vált ki belőle. Saját érdekében tanítsd meg őt arra, hogy hol van a saját szabadságának a határa. Még egyszer mondom, hogy a következetesség az orvosság erre a problémára, és az a tudat, hogy soha senkit nem hagyok erején felüli megpróbáltatásban.